

DET DOLDA LIFVET.

”Den som öfvervinner, honom skall jag gifva att äta af det fördolda mannat, och jag skall gifva honom en hvit sten och på den stenen ett nytt namn skrifvet, hvilket ingen känner, utan den som får det.” Uppb. 2: 17.

Den af Kristus gripne, den som låtit sig gripas och öfvervinnas af Kristus, hans väg genom denna världen blir oftast missförstådd och misskänd och misstänkt såväl af denna världens barn som af medvandrarne. Och detta är ju icke underligt, ty den af Kristus gripne är ju därmed också uttagen ur världen, ensam-gjord med Gud. Hans egentliga lif kommer icke till synes i denna världen, utan är fördoldt såsom hjärtat är fördold i kroppen, men liksom hjärtat uppenbarar sig i kroppens lif, så uppenbarar sig det Fördolda Lifvet i denna världens mångahanda. Men eftersom det Fördolda Lifvet är som vinden, i det man icke vet hvarifrån det kommer eller hvart det far, så kunna detta Lifs uttryck ofta vara öfverraskande och oförklarliga, till synes inkonsekventa och hvarandra motsägande, nämligen för alla dem som icke själfva äro djupt gripna af och införlifvade med detta Lif. Ja, endast Gud (och människorna endast i den

mån Gud är i dem) kan se det Fördolda Lifvets väg med en människa. Visserligen blir en sådan människa, mer eller mindre, ett skådespel för människorna, men ingen må tro att människorna (äfven de "troende" häri inbegripna) utan vidare skola se och erkänna hvad som är af Gud hos henne. Och *väl* är det att så är, ja, det är det ande-naturligaste af allt att så måste vara, ty eljest måste ju en sådan människa blifva ryckt ut ur sitt rätta Guds-förhållande (hvilket är att stå fri från människorna och ensam inför Gud) och inryckt i (låt vara gudliga) människors smickrande människo-förhållande. När människo-erkännandet och människo-priset stiger upp för en människa på Guds väg, då sjunker Kristi efterföljares adelsmärke, som är Korset, Förnedringen och Lidandet, ned och försvinner. Men stiger Korset upp, och hålles det i ära, då sjunker människo-berömmet ned och försvinner. Den af Kristus gripne har all utsikt till att bli alltmera ensam, alltmera oförstådd af de andra, ja, till och med till att bli hatad och misstänkliggjord af människorna (äfven likt Josef af sina medbröder: 1 Mos. 37:de kap.) – Detta är ju inga "sköna utsikter"! Nej, icke för kött och blod. Men för Anden och Det Öfversinnliga Lifvet äro dessa utsikter mer än sköna, de äro Härlighetens morgonrodnad, de äro Kristus-Solens uppgång inom människan. Ty hvad hon här förlorar, det vinner hon i Kristus, i Det Fördolda Lifvet med Kristus i Gud. Ack, förlorar hon vänner bland människorna, se, så träda englar till och blifva hennes vänner, blir hon ensam bland sina medlevande, se, så träder hon in i umgänget med De Heligas Samfund och

får sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob och alla Guds Män, och detta redan här och nu; ja, då hon blir borttryckt från denna närvarande världs mångahande, då blifva alla Bibelns (och äfven andra tiders) heliga gestalter NÄRVARANDE för henne, hon blir verkligt samtidig med dem och de med henne – i Gud. Och i detta umgänge finner hon det pris, som kommer från den som allena är Gud: här är hon icke ensam, icke misstydd, icke oförstådd, ty här är det Guds Öga, allenast Guds Öga som i de heliga ser på henne. Och detta umgänge har hon äfven med de i hennes tid lefvande, hvilka likt henne blifvit ensamgjorda och hvilka likt henne afdö, ett umgänge som ej nödvändigt behöfver den lekamliga närvarons eller det yttre ordets förmedling, ett umgänge, som kan försiggå såväl i det osynliga som i det synliga, ty Andens samband är oberoende af tid och rum.

* *

*

Bordsgäst hos denna världen eller Bordsgäst hos Gud. Detta är det *antingen* – eller som är människan förelagdt. Antingen söker hon det ena eller det andra af dessa två. Kristus säger: *"Den som öfvervinner, honom skall jag gifva att äta af det fördolda mannat."* I stället för denna världens afgudamåltid bjuder Han människan. Det Fördolda Mannats måltid. Ingen kan samtidigt antaga bjudningen till mer än den ena af dessa måltider. Om människan skall

blifva gäst vid Det Fördolda Mannats måltid, så måste hon vara öfvervinnare, d. v. s. hon måste öfvervinna det grepp världens festmåltid har om henne och i henne. Men människans vanmakt gör att ett grepp från det ena hållet endast kan öfvervinnas af ett grepp från det andra. Endast Kristi grepp omkring henne kan göra henne till öfvervinnare. Och *låter* hon sig gripas af Honom, så vet Han nog att taga henne i besittning såsom Sin egendom. Ingen ängslan härvidlag; haf förtroende för Hans grepp!

Det Fördolda Mannat är Guds-Ordet, är Guds Fördolda Vishet, är Kristus. "*Och Jesus sade till dem: Jag är Lifvets Bröd. Den som kommer till mig, han skall icke hungra, och den som tror på mig, han skall aldrig törsta.*" (Joh. 6: 35. Se vidare Joh. 6: 48-58.) – Guds *undangömda* Vishet, hvad vill detta säga? Det vill säga: "Bedjen, och eder skall varda gifvet; söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall varda upplåtet!" Kristus, Guds-Ordet, är all Vishets Källa, är det Fördolda Mannat, och Han gifver sig själf till den människa Han vunnit. öfverallt i Guds-Ordet är Kristus fördold, undangömd, och uppenbaras för människan endast i den mån Han vinner henne. Och har Han fått sin bostad i henne, så är Han äfven där fördold och undangömd för hvarje annan blick än Guds. Vål kan Han stundom skymta fram för människoblick, men detta gifver då ofta ett alla människornas föreställningar kullkastande intryck, emedan *fördoldheten* är så högt af nöden. Det som för Gud är skönt och det som för människor är skönt, har ett svalg emellan sig emedan Gud ser till väsendet och människan

till skenet.

"Och jag skall gifva honom en hvit sten och på den stenen ett nytt namn skrifvet, hvilket ingen känner, utan den som får det." Den som äter af det Fördolda Mannat, får ett nytt namn. Ja, ty då han tillhör det Fördolda Lifvet, måste han ju äfven hafva ett fördoldt namn. Världen smädar och bespottar honom, världen kan alls icke förstå honom eller hans lifsuttryck och faller därför domen öfver honom, betraktande honom som en förrädare af världens sak. Den som icke låter sig ledas af denna världens ande, måste ju af världen anses såsom brottslig, såsom en som är farlig för världens lifsföring (i grunden är det härvidlag ingen stor skillnad mellan kristendomens första tid och den närvarande tiden). Om därför än alla världens människor kasta sin svarta förkastelse-sten för en sådan människa, så gifver dock Kristus henne den hvita frisägelse-stenen. Det nya namnet på den stenen är fördoldt för alla utom den som får det. Det är ett namn mellan Gud och dig. Gud kallar dig vid ett namn, som blott du känner. Detta är återigen: du blir ställd ensam med Gud, ensam inför Gud (hvilket äfven innebär: ensam inför Gud i dina medmänniskor). Du är köpt från människorna, köpt från jorden till en förstling åt Gud och Lammet, och du skall sjunga en ny sång, en ny sång som ingen annan känner än de som sjunga den (Uppb. 14: 1-5).

Ett nytt och fördoldt manna.

Ett nytt och fördoldt namn.

En ny och fördold sång.

Ditt hjärta må väl vidgas af glädje öfver att så vara gömdt och fördoldt i Gud! Är du glömd af människorna, så är du så mycket mera ihågkommen af Gud och åt de Himmelska härskarorna. – Ville du byta?

Ned, ned i stoftet; in, in i det Fördolda leder dig Kristi väg. Varje annan väg är blott en väg till världsliga mål, vore den än en from och gudaktig väg. Hvarje helighets-ideal, som när du uppnått det, låter dig åtnjuta människornas smickrande beundran, är hedniskt, är sken, är koketteri, är skådespeleri och, i bästa fall, en med världsligt grummel blandad andlighet. Din Fader bor i det Fördolda, och därför må du och din helighet bo i det Fördolda, fördold både för dig själv och andra, därför må din vänstra hand icke veta hvad den högra gör (och just då, *just så* skall ditt ljus lysa för människorna!) – Var du nöjd med att vara en syndare och att räknas bland syndare, ty endast så kan Gud lyfta dig upp. Hela denna världen har dock ingen äreplats som kan jämföras med äreplatsen af att vara en återlöst syndare, en återvunnen förlorad son, ty sådana tillhöra
DET DOLDA LIFVET.

E.